

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Miroslava Nováka a soudkyň JUDr. Lenky Škubalové a Mgr. Petry Turnovské ve věci exekuce

oprávněné: **UNIQA pojišťovna, a.s.**, IČO 49240480
sídlem Evropská 810/136, 160 00 Praha 6 – Vokovice
zastoupená advokátem Mgr. Robertem Lukešem
sídlem 7. května 1109/26, 149 00 Praha 4 – Chodov

proti
povinnému: **Miroslav Nožič**, narozený 12. 5. 1958
bytem Na Sekyře 1667, 269 01 Rakovník

za účasti: **Česká republika – Okresní soud v Nymburce**, IČO 00024562
sídlem Soudní 996, 288 62 Nymburk

pro pohledávku oprávněné ve výši 4 912 Kč s příslušenstvím, o odvolání České republiky – Okresního soudu v Nymburce proti usnesení soudního exekutora JUDr. Josefa Lavičky, Exekutorský úřad Cheb, ze dne 4. 2. 2026, č. j. 176 EX 00176/13-098

takto:

Usnesení soudního exekutora se ve výroku IV. mění tak, že o povinnosti České republiky – Okresního soudu v Nymburce zaplatit soudnímu exekutorovi paušální náhradu nákladů exekuce se nerozhoduje.

Odůvodnění:

1. Soudní exekutor JUDr. Josef Lavička, Exekutorský úřad Cheb (dále jen „soudní exekutor“), v záhlaví uvedeným usnesením rozhodl, že exekuce jím vedená pod sp. zn. 176 EX 00176/13, na základě pověření Okresního soudu v Nymburce ze dne 25. 3. 2013, č. j. 22 EXE 5403/2013-7, se zastavuje (výrok I.), že náklady exekuce se určují ve výši 7 865 Kč (výrok II.), že soudní exekutor nemá v souvislosti se zastavením exekuce vůči účastníkům řízení nárok na náhradu nákladů exekuce (výrok III.), že soudnímu exekutorovi se za úkony spojené se zastavením exekuce přiznává paušální náhrada nákladů exekuce ve výši 907,50 Kč, kterou je povinna uhradit Česká republika – Okresní soud v Nymburce, ve lhůtě čtyř měsíců od právní moci usnesení (výrok IV.), a že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o zastavení exekuce (výrok V.).
2. Soudní exekutor odůvodnil rozhodnutí tím, že exekuční řízení bylo zahájeno dne 6. 3. 2013, doložka provedení exekuce byla vyznačena dne 15. 5. 2013, v exekuci nedošlo ani k částečnému uspokojení vymáhané povinnosti, exekucí není postižena nemovitá věc, insolvenční řízení povinného bylo vedeno v době od 31. 5. 2022 do 19. 11. 2025, avšak i při zohlednění této vyloučené doby podle § 55 odst. 12 exekučního řádu byla exekuce do zahájení insolvenčního řízení bezvýsledně vedena více než 6 let, výzva podle § 55 odst. 7 exekučního řádu byla oprávněně doručena dne 30. 12. 2025, a ta se k ní nevyjádřila. Dovodil, že je dán důvod zastavení exekuce podle § 55 odst. 7 exekučního řádu. Rozhodnutí o nákladech exekuce výroky II. a III. odůvodnil s odkazem na ustanovení § 55 odst. 13 exekučního řádu. Rozhodnutí výrokem IV. o přiznání paušální náhrady nákladů exekuce odůvodnil tím, že za úkony spojené se zastavením exekuce podle

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Šulcová

§ 55 odst. 7, 8, 10 nebo 11 exekučního řádu má vůči České republice právo na tuto náhradu. Rozhodnutí nákladovým výrokem V. odůvodnil tím, že účastníkům v řízení o zastavení exekuce náklady nevznikly.

3. Proti výroku IV. usnesení soudního exekutora podala podáním ze dne 19. února 2026 včasné odvolání Česká republika – Okresní soud v Nymburce a navrhla usnesení v napadeném výroku změnit tak, že se České republice povinnost zaplatit soudnímu exekutorovi paušální náhradu nákladů spojených se zastavením exekuce ve výši 907,50 Kč neukládá. V důvodech podaného odvolání poukázala na to, že doba šesti let bezvýsledného vedení exekuce uplynula dne 15. 5. 2019, tedy ještě přede dnem 26. 8. 2023, kdy nabyl účinnosti zákon č. 255/2023 Sb. Podle čl. II bodu 3. Přechodných ustanovení uvedeného zákona, kterým se mění exekuční řád, platí, že nevzdá-li soudní exekutor usnesení o zastavení exekuce podle § 55 odst. 7, 8, 10 nebo 11 exekučního řádu do 12 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nebo ode dne, v němž byly splněny podmínky pro zastavení exekuce, došlo-li ke splnění podmínek později, právo na paušální náhradu nákladů podle bodu 1. mu nevznikne. V daném případě uplynula šestiletá doba bezvýslednosti dne 15. 5. 2019 a soudní exekutor vyzval oprávněnou k vyjádření podle § 55 odst. 7 exekučního řádu až dne 30. 12. 2025, tedy po uplynutí zákonné 12měsíční lhůty ode dne nabytí účinnosti zákona č. 255/2023 Sb. Soudnímu exekutorovi proto nevzniklo právo na paušální náhradu nákladů exekuce.
4. V písemném vyjádření k podanému odvolání soudní exekutor navrhl usnesení v napadeném výroku IV. jako věcně správné potvrdit. Uvedl, že k zastavení exekuce jako bezvýsledné podle § 55 odst. 7 a násl. exekučního řádu přistoupil až po skončení insolvenčního řízení povinného. To bylo vedeno u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. KSPH 66 INS 9326/2022, bylo zahájeno dne 31. 5. 2022, ukončeno dne 19. 11. 2025 a nebylo možné exekuci zastavit, pokud probíhalo insolvenční řízení. Z tohoto důvodu mohl zahájit úkony vedoucí k zastavení exekuce až po ukončení insolvenčního řízení. Dne 29. 12. 2025 zaslal oprávněné výzvu podle § 55 odst. 7 exekučního řádu a o zastavení bezvýsledné exekuce rozhodl včas.
5. Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal včas podaným odvoláním napadený výrok IV. usnesení soudního exekutora podle § 212 a § 212a odst. 1, 6 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“), za použití § 52 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (dále jen „exekuční řád“), a shledal odvolání důvodným.
6. V souladu s ustanovením § 52 odst. 1 exekučního řádu a § 254 odst. 8 o.s.ř. nenařídil odvolací soud k projednání odvolání jednání.
7. Ze spisu soudního exekutora vedeného pod sp. zn. 176 EX 00176/13 vyplývá, že exekuční řízení bylo zahájeno dne 6. 3. 2013 a na návrh oprávněné pověřil Okresní soud v Nymburce pověřením ze dne 25. 3. 2013, č. j. 22 EXE 5403/2013-7, soudního exekutora vedením exekuce na majetek povinného podle vykonatelného rozsudku Okresního soudu v Nymburce ze dne 15. 1. 2013, č. j. 109 C 65/2012-40, pro pohledávku oprávněné ve výši 4 912 Kč, pro úrok z prodlení ve výši 7 % ročně z částky 4 912 Kč od 19. 7. 2012 do zaplacení, pro náklady nalézacího řízení ve výši 4 146 Kč, pro náklady oprávněné a náklady exekuce. V exekuci nedošlo ani k částečnému uspokojení vymáhané povinnosti, exekucí není postižena nemovitá věc povinného, vyloučená doba podle § 55 odst. 12 písm. c) exekučního řádu nastala od 31. 5. 2022 do 19. 11. 2025, kdy bylo vedeno insolvenční řízení povinného, výzva podle § 55 odst. 7 exekučního řádu ze dne 29. 12. 2025, č. j. 176 EX 00176/13-097, byla oprávněné doručena dne 30. 12. 2025 a ta na ni nereagovala.
8. Z insolvenčního rejstříku bylo odvolacím soudem zjištěno, že dne 31. 5. 2022 bylo zahájeno insolvenční řízení povinného, jež bylo vedeno u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. KSPH 66 INS 9326/2022 a toto řízení bylo skončeno dne 19. 11. 2025, kdy nabylo právní moci usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 29. října 2025, č. j. KSPH 66 INS 9326/2022-B-12, jímž vzal soud na vědomí splnění oddlužení povinným a osvobodil ho od placení pohledávek zahrnutých do oddlužení v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Šulcová

9. Podle § 55 odst. 7 exekučního řádu, nedošlo-li po dobu posledních 6 let počítaných po vyznačení doložky provedení exekuce ani k částečnému uspokojení vymáhané povinnosti a není-li exekucí postižena nemovitá věc, vyzve exekutor oprávněného, aby ve lhůtě 30 dnů sdělil, zda souhlasí se zastavením exekuce nebo, aby ve stejné lhůtě sdělil, že se zastavením exekuce nesouhlasí. Jestliže oprávněný vyjádřil souhlas se zastavením exekuce nebo lhůta podle věty první uplynula marně, exekutor exekuci zastaví.
10. Podle § 55 odst. 11 věty čtvrté a páté exekučního řádu, celková doba po vyznačení doložky provedení exekuce, po kterou nedošlo ani k částečnému uspokojení vymáhané povinnosti, nesmí v nepřerušném trvání překročit po sobě následujících 12 let od vyznačení doložky provedení exekuce nebo posledního vymoženého plnění, nastalo-li později; do této lhůty se nezapočítávají doby uvedené v odstavci 12.
11. Podle čl. II bodu 1. zákona č. 255/2023 Sb., kterým se mění zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů (dále jen „náhradový zákon“), účinného od 26. 8. 2023, má soudní exekutor za úkony spojené se zastavením exekuce podle § 55 odst. 7, 8, 10 nebo 11 exekučního řádu právo na paušální náhradu nákladů ve výši 750 Kč, bylo-li exekuční řízení zahájeno přede dnem 1. ledna 2022 a byla-li v exekučním řízení přede dnem 1. ledna 2022 vyznačena doložka provedení exekuce, případně usnesení o nařízení exekuce přede dnem 1. ledna 2022 nabylo právní moci. Je-li soudní exekutor plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se paušální náhrada nákladů o daň z přidané hodnoty.
12. Podle čl. II bodu 2. věty první náhradového zákona, paušální náhradu nákladů podle bodu 1 vyplatí soudnímu exekutorovi stát prostřednictvím exekučního soudu.
13. Podle čl. II bodu 3. věty první náhradového zákona, nevydá-li soudní exekutor usnesení o zastavení exekuce podle § 55 odst. 7, 8, 10 nebo 11 exekučního řádu do 12 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nebo ode dne, v němž byly splněny podmínky pro zastavení exekuce, došlo-li ke splnění podmínek pro zastavení exekuce později, právo na paušální náhradu nákladů podle bodu 1 soudnímu exekutorovi nevznikne.
14. Podle § 10 odst. 1 věty první až třetí zákona č. 214/2022 Sb., o zvláštních důvodech pro zastavení exekuce a o změně souvisejících zákonů, nestanoví-li se dále jinak, § 55 odst. 7 až 13 zákona č. 120/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se použije i na exekuční řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. V exekučních řízeních zahájených přede dnem 1. ledna 2022, v nichž přede dnem 1. ledna 2022 byla vyznačena doložka provedení exekuce, se do lhůty podle § 55 odst. 7 a 11 zákona č. 120/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, započítává doba, v níž nedošlo ani k částečnému uspokojení vymáhané povinnosti a exekucí nebyla postižena nemovitá věc; § 55 odst. 12 zákona č. 120/2001 Sb. se použije obdobně. V řízení podle věty druhé lhůta podle § 55 odst. 7 a 11 zákona č. 120/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, neuplyne dříve než 1. ledna 2023.
15. Soudní exekutor může přistoupit k zahájení mechanismu vedoucímu k zastavení exekuce z důvodu její bezvýslednosti podle § 55 odst. 7 exekučního řádu až v okamžiku, kdy doba, po kterou nebylo ničeho vymoženo na exekvovanou povinnost ve svém součtu, tj. bez započtení dob, kdy příslušná doba neběžela, dosáhla délky 6 let počítaných buď od doložky provedení exekuce, nebo od posledního vymožení plnění. Zákon tak připouští vydání výzvy dle § 55 odst. 7 exekučního řádu po uplynutí základní šestileté doby bezvýslednosti. U exekučních řízení, která byla zahájena a doložka provedení exekuce byla vyznačena přede dnem 1. 1. 2022, k tomu mohl přistoupit až ode dne 1. 1. 2023.
16. Odvolací soud dále zdůrazňuje, že náhradový zákon, účinný až od 26. 8. 2023, reagoval, jak vyplývá z důvodové zprávy, na skutečnost, kterou zákonodárce opomenul v předchozích novelách (z. č. 286/2021 Sb. a z. č. 214/2022 Sb.), a to, že soudní exekutor na jednu stranu vykonává exekuční a

jinou činnost za úplatu (§ 3 odst. 1 exekučního řádu) a současně u uvedených exekucí, zahájených před 1. 1. 2022, nebyla zpravidla vybírána záloha. Z tohoto důvodu, v případě jejich zastavení pro bezvýslednost, by právo na náhradu nákladů exekuce zpravidla zaniklo v plném rozsahu. Zákonodárce proto prostřednictvím náhradového zákona stanovil nárok soudního exekutora alespoň na náhradu nákladů souvisejících se zastavením dlouhodobě bezvýsledné exekuce, protože jinak by jím vynaložené náklady zůstaly nepokryty, příp. by ve výjimečných případech byly částečně kryty dříve vybranou zálohou. Pokud soudní exekutor zastavil exekuci v okamžiku, kdy mu podle zákona příslušel nárok na náhradu paušálních nákladů a současně tak učinil oprávněně, tj. při splnění zákonných podmínek, není možno upírat mu právo na předmětné plnění od státu.

17. Pro případ prodlev či liknavosti exekutora při zastavování bezvýsledných exekucí stanovil zákonodárce pojistku ve vztahu k nároku na citovanou náhradu v čl. II bod 3. a čl. II bod 8. náhradového zákona. Na možnost prodlev v rozhodování a při následném vyplácení paušální náhrady výslovně reagoval, přičemž i s ohledem na předpokládané počty vyřizovaných věcí v této agendě hlavně v prvním období let 2023 a 2024 (zahrnující prověření případů, výzvy oprávněným, vydávání rozhodnutí o zastavení), považoval za nepřiměřené prodlevy v horizontu jednoho roku a více. Lhůtu pro zaslání výzvy po splnění doby bezvýslednosti zákonodárce výslovně sice nestanovil, nicméně výkladem ustanovení čl. II bod 3. náhradového zákona lze dovodit, že měla být učiněna ve lhůtě 12 měsíců od účinnosti náhradového zákona. V této lhůtě měl soudní exekutor vydat usnesení o zastavení exekuce podle § 55 odst. 7, 8, 10 nebo 11 exekučního řádu, prodloužení lhůty pro vydání tohoto usnesení zákon akceptoval v případě, kdy došlo ke splnění podmínek pro zastavení exekuce později.
18. V posuzované věci byla doložka provedení exekuce vyznačena dne 15. 5. 2013 a exekuce na majetek povinného byla bezvýsledně vedena 6 let ke dni 15. 5. 2019, tedy ještě před zahájením jeho insolvenčního řízení. Protože náhradový zákon nabyl účinnosti dne 26. 8. 2023, vzniklo by soudnímu exekutorovi podle čl. II, bodu 3. věty první náhradového zákona právo na paušální náhradu nákladů zastavené bezvýsledné exekuce ve výši 907,50 Kč za předpokladu, pokud by o zastavení exekuce rozhodl do 12 měsíců od 26. 8. 2023, kdy nabyl účinnosti náhradový zákon, tj. do 26. 8. 2024. Soudní exekutor však o zastavení bezvýsledné exekuce rozhodl napadeným usnesením až dne 4. 2. 2026 a právo na paušální náhradu nákladů zastavené bezvýsledné exekuce mu proto nevzniklo. Pro úplnost zbývá doplnit, že tyto právní závěry jsou výrazem ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu.
19. Podle § 109 odst. 1 písm. c) zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (dále jen „insolvenční zákon“), se zahájením insolvenčního řízení se spojují tyto účinky: výkon rozhodnutí či exekuci, která by postihovala majetek ve vlastnictví dlužníka, jakož i jiný majetek, který náleží do majetkové podstaty, lze nařídit nebo zahájit, nelze jej však provést.
20. K argumentaci soudního exekutora, že k zastavení exekuce jako bezvýsledné nemohl přistoupit v době, kdy bylo vedeno insolvenční řízení povinného, zbývá doplnit, že této argumentaci nelze přisvědčit. Na výše uvedených závěrech nemůže nic změnit zjištění, že v době od 31. 5. 2022 do 19. 11. 2025 bylo vedeno insolvenční řízení povinného, neboť doba šesti let bezvýsledného vedení exekuce uplynula ještě před zahájením tohoto insolvenčního řízení. Zahájení insolvenčního řízení má účinek nejen v podobě stavění doby bezvýsledného vedení exekuce podle § 55 odst. 7, resp. § 55 odst. 11 exekučního řádu, ale i v podobě nemožnosti dalšího provádění exekuce (§ 109 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona). Poté, co nastanou účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení na majetek povinného (dlužníka), je exekuční soud, a tedy i soudní exekutor, oprávněn zastavit exekuci vedenou na majetek povinného a akcesorickým výrokiem rozhodnout o nákladech exekuce. Vydání usnesení o zastavení exekuce není úkonem, jímž se exekuce provádí ve smyslu § 109 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona. Exekučnímu soudu náleží i právo návrh na zastavení exekuce zamítnout, dospěl-li k závěru, že důvody pro zastavení exekuce dány nejsou. Pro zastavení výkonu rozhodnutí to platí obdobně (k tomu srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 31

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Šulcová

Cdo 1714/2013 a sp. zn. 20 Cdo 3499/2021). Úkonem, jímž se exekuce provádí, nemůže být ani výzva podle § 55 odst. 7 exekučního řádu, kterou soudní exekutor oznamuje oprávněnému naplnění podmínek bezvýslednosti a zjišťuje jeho souhlas nebo nesouhlas se zastavením exekuce. V poměrech posuzované věci to znamená, že soudní exekutor mohl a měl přistoupit k mechanismu vedoucímu k zastavení bezvýsledné exekuce, a nikoliv vyčkat na skončení insolvenčního řízení povinného.

21. Z uvedených důvodů odvolací soud usnesení soudního exekutora ve výroku IV. změnil podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Praha 16. března 2026

Mgr. Miroslav NOVÁK v. r.
předseda senátu